

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 55. Manichæi combusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. nichæi: *Fabulam canite hominibus, qui*
A.C. 1022. *terrestria cogitant, & inventis mortalium*
in animalium pelle descriptis fidem habent.
Nobis vero, qui legem a Spiritu Sancto in
interiore homine scriptam habemus, & ni-
hil aliud verum credimus, quam quod ab
ipso Deo accepimus, frustra hæc suggeri-
tis. Satis verborum. De nobis, quod
placebit, decernite. Jam nunc videmus
Regem nostrum, in Cælo regnantem, nos-
que protensa manu ad triumphos æternos
vocantem.

§. LV.

Manichæi combusti.

Glab.

Ab hora diei prima usque ad nonam,
 id est, usque ad tertiam post meri-
 diem, cum Hæreticis acriter disputatum,
 & nulla via intentata relicta, quo mise-
 ris error eximeretur. Obstinatis vero
 tandem denunciatur, nisi resipiscerent,
 protinus jubente Rege & toto populo
 consentiente flammis esse tradendos. Il-
 li respondent, nihil esse causæ, cur time-
 rent, cum certo scirent, flammam sibi
 non esse nocituram. Irridebantque mo-
 nitores, qui persuadere ipsis conabantur,
 ut mentem perversam abjicerent. Tunc
 singuli illis vestibibus, quæ susceptum cu-
 juscunque Ordinem indicarent, induun-
 tur, & statim ab Episcopis deponuntur.
 Regina vero ante fores Ecclesiæ a Rege
 stare

Sæculum XI.
A.C. 1022.

stare iussa est, ut populum irrupturum, & Hæreticos ad aram mactaturum, sui reverentia submoveret, cum pervicaces ducerentur, exeuntem Stephanum, sibi antea a Confessionibus, virga, quam manu tenebat, in capite feriens, alterum oculum misero contrivit. (*) Ergo extra civitatem trahuntur in tugurium, ubi ignis ingens excitatus. Ibant illi, hilari, ut videbatur, vultu, dicentes, id ipsum sibi in votis esse. Tredecim omnino damnati erant, ex quibus unus tantum Clericus & una Monialis ad sanam mentem redierunt. Reliqui unacum pulvere suo execrabili, de quo paulo ante mentio fuit, combusti. At quamprimum vis flammæ ad corpora pervenit, miserandum ejulare cœperunt, deceptos se fuisse, atque perversa de Deo, Universi hujus Domino, credidisse. Non nulli circumstantium commiseratione tacti adhuc spirantes e rogo eripere nitebantur; sed sero nimis, namque ita in cineres cuncti redacti sunt, ut ne quidem ossa superessent. Illud quoque manifestatum, quod Cantorum Magister in Ecclesia Aurelianensi ante triennium defunctus eandem hæresim in sinu fovisset; id enim Catholici quidam Hæreticique testatum faciebant. Quare Udalrico Episcopo jubente

Ademar.

(*) Dignum zelo muliebri facinus!

Sæculum XI. bente e cœmeterio effoditur, & in la-
A.C. 1022. trinam projicitur.

In aliis quoque civitatibus hujus Se-
 ctæ homines igne consumpti, plurimi au-
 tem Tolosæ, quod Ademarus illius ætatis
 Scriptor testatur. Idem refert, hos Anti-
 christi præcursores in variis Occidentis
 regionibus latitasse, solertissime se se oc-
 cultantes, & quot quot possent, viros
 feminasve pervertentes. Eos diserte
 Manichæos appellat, dicitque, hujus Se-
 ctæ homines occulte flagitia admisisse,
 quæ omnes probi abominantur, & hone-
 ste nominari non possunt, nihilominus
 vero publice se veros Christianos simu-
 lasse. Ex argumentis etiam, quibus Gla-
 ber Monachus ad refutandam ipsorum
 Doctrinam utitur, apparet, fuisse Mani-
 chæos. Nam primo probat, necessario
 credendum esse Deum, Ens supremum,
 omnis substantiæ tam corporeæ, quam
 non corporeæ Auctorem. Mali originem
 esse affirmat, quod Creatura a præcepto
 Creatoris recesserit. Dicit, Hominem,
 medium inter Creaturam pure spiritua-
 lem, & pure corpoream, positum, se
 ipsum infra propriam naturam dejecisse.
 Deum, ut lapsum erigeret, diversis tem-
 poribus prodigia edidisse, & Sacras Scri-
 pturas, quarum ipse Auctor esset, eidem
 tradidisse. Omnem hominem, Opus
 Dei blasphemantem, Deum ignorare.

Nos

Nos opera Sacrarum Scripturarum per-
venire ad cognitionem S. Trinitatis, im-
primis Filii Dei, per quem & in quo ef-
fuerunt omnia, quæ sunt. Deinde progre-
ditur ad Incarnationem, cuius finis fui-
set, in Homine Dei Imaginem per pec-
catum deletam reparare, & tandem
ostendit, Sanctorum meritum in hoc so-
lo esse positum, quod Jesu Christo per
Fidem & Charitatem adhæserint.

Sæculum XI.
A.C. 1022.

§. LVI.

Gauslinus Archiepiscopus Bituricensis.

Sub idem tempus in Aquitania, qua ma-
ri alluitur, portentum inauditum
mortales exterruit. Triduo ante Fe-
stum S. Joannis de Cœlo imber sangui-
neus ruit, qui nulla ratione abstergi po-
terat, si in nudam hominis carnem, in
pannum, vel in saxum incidisset, si vero
in lignum, facili negotio abluebatur.
Guilielmus Dux Aquitaniæ rem Regi
Roberto perscripsit, in eadem epistola
rogans, ut viros sapientes Regni sui con-
suleret, quod omen ex tanto prodigio ca-
piendum esset. Rex datis ad Gausli-
num, fratrem suum, ex Patris amica na-
tum, Archiepiscopum Bituricensem, li-
teris rogavit, ut cito sibi rescriberet, an
in superiorum temporum annalibus simi-
le prodigium literis mandatum reperire-
tur, & quid portendisset.

Fragm. Du-
chesn. to. 4.
p. 86.

Ap. Fulb.
ep. 95.

Respon-